

140th Anniversary Sermon - FBC

(Preached by Rev Chris Barnden f@ Footscray Baptist Church, May 28th, 2023 - Acts 2:1-12 & Heb 12:1-3)

سالگرد کلیسا - کلیسای باپتیست فوتسکری

عبرانیان 12: 1-3 28 مه 2023

را که برای Footscray این تولد 140 سالگی را به شما تبریک می گویم! و در چنین روزی تولد کلیسای اولین بار کارش را شروع کرد جشن می گیریم ما تمایل داریم به سالگردهایی مانند تولد فکر کنیم - از تعداد سالهایی که انباشته ایم شگفت زده می شویم، و شاید به این فکر کنیم که چند سال دیگر ممکن است در پیش باشد

شاید برخی از ما پا را فراتر بگذاریم و مدتی را آرام صرف فکر کردن به رویدادهای مهم گذشته خود کنیم که هنوز در ذهن ما قدرتمند هستند و بنابراین هنوز هم تا حدودی بر ما تأثیر می گذارند. در حالی که تولدها بیشتر یک رویداد فردی هستند، ما تمایل داریم سالگردها را به عنوان رویدادهای مشترک در نظر بگیریم، چه سالگرد ازدواج چند نفر باشد، و چه سالگیش بزرگتر باشد مانند امروز - سالگرد کلیسا اما این رویدادها، این جشنها هنوز به ما فرصتی می دهند تا به موقعیت هایی در زندگی کلیسا فکر کنیم که تفاوت ایجاد کرده اند. به عنوان مثال، یک کشیش با یک خدمت به یاد ماندنی، مانند کشیش جی اچ گوبل - یک شخصیت منحصر به فرد در تاریخ فوتسکری در دهه های اولیه قرن گذشته

یا شاید زمان رشد خاصی در کلیسا، یا رویدادی در جامعه وسیع تر که کلیسا به آن واکنش مهمی نشان داد همچنین ممکن است ما به عنوان افراد تحت تأثیر تجربیات خود در کلیسا در میان برادران و خواهران ایمانی خود قرار گرفته باشیم. در واقع، اینجا جایی است که مادرم سال های نوجوانی خود را به عنوان یک مسیحی جوان گذراندم

یا، این کلیسا می تواند جامعه ای باشد که برای اولین بار تصمیم گرفتیم به عیسی اعتماد کنیم. یا جایی که عروسی مان را جشن گرفتیم

در سرتاسر فصل 11 کتاب عبرانیان، نویسنده به مسیحیان عبری کار مشابهی انجام می دهد - به گذشته نگاه می کند نه وقایع، بلکه افرادی را به یاد می آورد - افرادی که به خاطر یک چیز قابل توجه بودند - ایمان - عزم آنها برای - اعتماد به خدا بدون توجه به هر چیزی

حال، اگر بخواهیم به آن فهرست در فصل 11 نگاه کنیم، نام هایی وجود دارد که درباره آنها می گوئیم: «البته، او... شایسته حضور در آنجا است»

اما صادقانه بگویم، برخی دیگر وجود دارند که در مورد آنها تعجب می کنم - "چرا آنها در لیست هستند؟ میله باید بسیار پایین باشد تا فلان و فلان را شامل شود...!" اگر من آن تماس تلفنی را انجام می دادم، ممکن است کسانی را که این کار را انجام دادند را اضافه نمی کردم

اما وجه مشترک همه آنها این بود که ایمان داشتند - آنها به خدا اعتماد داشتند

و در پایان فصل، نویسنده شامل انبوهی از افراد دیگر است که حتی نامی از آنها برده نشده است - ایمانداران گمنامی که انواع تجربیات وحشتناک را تحمل کردند، اما نامیدانه با ایمان به خدا چسبیدند

و با در نظر گرفتن این نکته است که نویسنده تا فصل 12 ادامه می دهد، و این آیات را که قبلاً خواندیم، اشاره به همه کسانی است که قبلاً، چه نام و چه بی نام، به عنوان ابر یا انبوهی از شاهدان برای ما آمده اند، آنانکه با ایمان در زمان ما زندگی می کنند، تا به امروز

- و به ویژه در روزهایی مانند امروز، ما احساس می کنیم که به این سنت ایمانی که به ارث برده ایم ادامه می دهیم. ایمان کسانی که قبل از ما به خدا اعتماد کرده اند، کسانی که برای ما الگو قرار داده اند

زمان آنها گذشته است و زمان ما اکنون اینجاست و این شاهدان ما را در این زندگی شهادت به وفاداری خدا تشویق می کنند

ما این تصویر را از افراد با ایمانی که پیش از ما در این جامعه، Footscray و در چارچوب سالگرد کلیسای حضور داشته اند، حمل می کنیم

از بسیاری جهات آنها زنان، مردان و خانواده های گمنامی بودند که به این کلیسا تعلق داشتند، که بدون توجه به خود، نقش خود را در زندگی و مأموریت آن ایفا کردند و برای ایجاد مشارکت کلیسا فداکاری کردند جهان ممکن است آنها را نشناسد، اما ما بسیاری از آنها را می شناسیم - مادران و پدران ایمانی ما که به ما آموزش دادند، مربیان و رهبرانی که نمونه هایی از ایمان را برای پیروی به ما ارائه کردند، و شاید به خاطر آنها ست که امروز ما اینجا هستیم

، آنها خواهران و برادران ایمانی هستند که تصمیمات شجاعانه گرفتند - برای ساختن کلیسایی در اینجا در فوتسکری یا ساختن این ساختمان ها، تعلیم و تربیت شاگردان جدید عیسی، یا انجام چالش های جدید در مأموریت و شهادت به Westhaven نام عیسی. مانند کلیسای خیابان گوردون و تأسیس

این افراد، که نام بسیاری از آنها را می شناسیم، همان ایمانی را نشان دادند که نویسنده کتاب مقدس ما به آن اشاره می کند - مردم عادی با عیبها و ضعفهایی درست مثل ما، که زندگی شان را به بهترین شکل ممکن زندگی کردند اما مصمم به انجام این کار با اعتماد به خوبی خدا

. آنها کامل نبودند و ما هم اینطور نیستیم ما هم کامل نیستیم

و بنابراین، بیایید به دیگر سالگردها فکر کنیم. ما علاوه بر قدرانی از آنچه گذشته است، فرصت های پیش روی خود را نیز در نظر می گیریم

نویسنده به مسیحیان عبری از توصیف خود شاهدان به صحبت در مورد آنچه این ابر مردم شاهد هستند، اشاره دارد

روشی که ما معمولاً در این باره فکر می کنیم این است که این استادیوم خیالی زندگی وجود دارد و سکوها مملو از این شاهدانی است که ما را مشاهده می کنند - در حالی که مسابقه ایمانی خود را اجرا می کنیم و ما را تشویق می کنند

اما من نمی دانم که آیا این تنها راه فکر کردن در مورد آن است؟

از یک طرف می تواند یک تصویر عالی باشد. تنها باری که در مقابل ابر شاهد بازی کردم، (در واقع بیشتر شبیه یک غبار نورانی از شاهدان!) سال ها پیش بود که در بنگلادش کریکت بازی کردم - در یک مسابقه محلی در حضور هزاران نفر بازی کردم

،وقتی من به عنوان تنها سفیدپوست که بازی می کردم، کاری خوب مثل گرفتن ویکت یا ضربه زدن انجام دادم

فوق العاده بود. احساس خیلی خوبی داشتم

اما زمانی که من را له آسانی اخراج کردند، یک شکار را رها کردم یا وقتی که در حضور این همه شش ضربه خوردم، بسیار خجالت آور بود

تعجب می کنم که چه احساسی داریم وقتی به اجدادمان در ایمان فکر می کنیم که ما را در زندگی ایمانی خود تماشا می کنند؟ آیا این یک فکر آرامش بخش است؟

تعجب می کنم که آیا این موضوع به اینها مربوط نمی شود که قبل از ما رفته اند، بلکه برای ما شاهد هستند؟

آنها شاهد زندگی ایمانی هستند - آنها شاهد این واقعیت هستند که می توان به خدا 100% اعتماد کرد، که ایمان به عیسی مسیح نابجا نیست، کهنه و بی اثر نیست

آنها شاهد آنچه که ممکن است انجام شود، زمانی که ما تصمیم بگیریم به خدا اعتماد کنیم، مهم نیست که چه چیزی پیش روی ماست

ما امروز به عنوان ذینفعان آن شاهدان اینجا هستیم، و جای خود را در زندگی این کلیسا می گیریم، با چالش های رسالت و شاگردی خودمان روبرو هستیم - چالش های ایمانی خودمان

ما از شاهدانی که قبلاً رفته اند، و از آنچه آنها کشف کرده اند که درست است، نیرو می گیریم - اینکه عیسی هنوز خداوند است، عیسی هنوز در حال ساختن کلیسای خود است

با در نظر گرفتن تمام این موارد، نمی دانم شاید تصویر این باشد که این شاهدان از گذشته ما در خط پایان منتظرند تا ما را تا پایان تشویق کنند - مثل زمانی که دوندگان مارا تن المپیک وارد استادیوم می شوند، 42 کیلومتر را تحمل کرده اند، و فقط 400 متر طول می کشد تا به خط پایان بدوی و جمعیت آنها را تشویق می کنند

با ذکر خط پایان، به تصویر بعدی می‌روم که نویسنده برای تشویق ما از آن استفاده می‌کند - مسابقه. زندگی به عنوان شاگردان عیسی مانند دویدن در یک مسابقه است. با این حال، این یک نوع مسابقه جالب است، زیرا این یک مسابقه رقابتی نیست که ما در آن هستیم، بلکه یک مسابقه تعاونی است. این به این معنا نیست که ما سعی می‌کنیم دیگران را تا خط پایان شکست دهیم، بلکه باید مطمئن شویم که همه به خط پایان می‌رسیم! بنابراین در این زندگی شاگردی، ما نه تنها مراقب خودمان هستیم، بلکه مراقب دیگران نیز هستیم.

این مسابقه ای است که ما می‌خواهیم همه برنده شوند

:برای رسیدن به پایان در این مسابقه، نویسنده به سه چیز اشاره می‌کند که باید انجام دهیم. اولین مورد این است بیایید هر وزنی را که سرعت ما را کند می‌کند، به ویژه گناهی که به راحتی ما را به زمین می‌اندازد، از خود «دور کنیم»

اگر تا به حال سعی کرده اید با لباس کامل یا با بارانی و چکمه بدوید، متوجه خواهید شد که چقدر دست و پا گیر است. برای دویدن با کت و شلوار بسیار دیوار است، ولی مانند دوندگان ماراتن، بسیار راحت است، اما در این مسابقه ایمان خاص که در آن هستیم، چه وزنه‌هایی هستند که سرعت ما را کاهش می‌دهند؟ خوب واضح است که افکار و رفتارهای گناه آلودی است که ذهن ما را به خود مشغول می‌کند و ما را از اعتماد به عیسی و زندگی مطیع تعالیم او دور می‌کند

اما همچنین، فکر می‌کنم وزنه‌های دیگری نیز وجود دارد که ما خود را با آنها زین می‌کنیم و باید آنها را کنار بگذاریم

مانند انتظارات، هم آنهایی که خودمان از خودمان داریم و هم آنهایی که دیگران از ما دارند. یا کینه توزی و عدم بخشش - "من با او رفتار نمی‌کنم زیرا او با من بی ادب بود"

چیزهایی از این قبیل ما را سنگین می‌کند و شادی، آزادی و امیدی را که عیسی در زمان تصرف زندگی ما به ما داده است، از بین می‌برد. آنها انگیزه ما را برای زندگی و به اشتراک گذاشتن زندگی خود با دیگران از بین می‌برند

عیسی از ما می‌خواهد که خودمان باشیم، از طریق ایمان به او، آفریده‌های جدیدی باشیم و از آن با هم لذت ببریم. دومین کاری که باید انجام دهیم این است که صبر داشته باشیم - .. اجازه دهید مسابقه ای را که خدا پیش روی ما قرار داده است، با استقامت بدویم

رشد در ایمان به عنوان یک مسیحی، رشد به عنوان پیرو عیسی مستلزم نظم و استقامت است - حفظ عادات منظم. کتاب مقدس را خواندن و دعا کردن

یوجین پترسون کتابی به نام «اطاعت طولانی در همان جهت» برای شاگردان نوشت. و این دقیقاً همان چیزی است که زندگی مسیحی است

ایجاد دوستی واقعی با مردم زمان می‌برد، سرمایه‌گذاری خودمان در زندگی دیگران می‌طلبد. یعنی صبور بودن با یکدیگر. این به معنای استقامت با یکدیگر، مصمم بودن برای دوستی و مفید بودن بدون توجه به هر چیزی است. داوطلب شدم. خیلی از پسرها در مورد من NAB AFL من به عنوان کشیش در یک تیم زیر 18 سال لیگ مطمئن نبودند. بعد از مدتی بیشتر مربیان مودب بودند. با این حال، با اصرار به حضور هر هفته، به آرامی دوستی‌ها جوانه زدند، گفتگوها شکل گرفت، آرام آرام زندگی آن روی خود را به روی زندگی من و زندگی من را به روی زندگی آنها باز کرد

چه کسی می‌داند که عیسی با آن چه می‌تواند بکند، اما من با اطمینان خاطر سرمایه‌گذاری می‌کنم که روزی اتفاق خوبی رخ خواهد داد. همه چیز در مورد استقامت در هر کاری است که عیسی شما را به انجام آن فراخوانده است. در نهایت، سومین و شاید مهم‌ترین چیزی که به ما در موفقیت در این مسابقه ایمان کمک می‌کند این است که تمرکز کردن را روی هدفمان مشخص کنیم

روی چه چیزی یا چه کسی تمرکز می‌کنیم؟

آیا کودکان کوچکی را تماشا کرده‌اید که می‌دوند و به پاهایشان نگاه می‌کنند؟ به ناچار زمین می‌خورند زیرا هنوز آگاه نیستند که باید مراقب جایی باشند که می‌روند

تمرکز ما چیست؟ ما این کار را با نگاه داشتن تمرکز به عیسی، قهرمانی که ایمان ما را آغاز و کامل می‌کند، انجام می‌دهیم»

در اوایل دهه 1980، کینگستون تاون یکی از بهترین اسب های مسابقه در استرالیا به حساب می آمد. در سال 1982 در جام ملبورن شرکت کرد. این در مورد تنها مسابقه مهمی بود که او برنده نشده بود. در آخرین مسیر او 1982 به برتری رسید

مالکوم جانستون، جوکی او، به جای تمرکز بر پست برنده و رانندگی کینگستون تاون به خط، برگشت و به سمت راست خود نگاه کرد تا ببیند رقبای او ممکن است کجا باشند. در حالی که او این کار را انجام داد، اسبی به نام گورنرز لین از داخل سعی کرد و اول به خط رسید و بدین ترتیب جام را برد. جوکی تمرکز خود را از دست داد وقتی روی عیسی تمرکز می کنیم، دائماً توسط دیگران ردیابی نمی شویم و خود را با آنها مقایسه نمی کنیم. وقتی روی عیسی تمرکز می کنیم، از هموعان خود انتقاد نمی کنیم

، در یوحنا 21، هنگامی که عیسی به پطرس می گفت که چه چیزی برای او به عنوان یک شاگرد در پیش است، پطرس در مورد یحیی پرسید: "پس او چطور؟" عیسی پاسخ داد: «زندگی یوحنا به کجا می رود، به شما مربوط نیست. دنبال بیا

رابطه ما با عیسی منحصر به فرد است - این ما و او هستیم. و ایمان ما از ابتدا تا انتها درباره اوست. او زمانی که برای اولین بار ایمان آوردیم، آن موهبت ایمان را در درون ما کاشت، او ما را دعوت می کند که هر روز در تمام موقعیت های زندگی خود به او اعتماد کنیم، و او شعله ایمان را در تمام تجربیات تا انتها روشن نگه می دارد

این داستان کلیسای باپتیست فوتسکری است

عیسی حتی در سایه خیانت و مرگ به خدا اعتماد کرد. او به خدا توکل کرد که با او به عنوان یک جنایتکار رفتار شود، به خاطر مردن بر روی صلیب، در عین حال توکل کرد، ایمان آورد، و ایمان داشت که خدا به وعده خود عمل خواهد کرد و او را پس از مرگ زنده خواهد کرد. بنابراین، او برای ما نیز بهترین نمونه ایمان است. ما نیازی به نگرانی در مورد شرمساری که ممکن است از طرف او احساس کنیم، نداریم - او آنجا بوده است، این کار را انجام داده است

ما نباید از اینکه او را به خاطر کاری که انجام داده ایم یا انجام نداده ایم ناامید کنیم، یا بترسیم. او حاضر بود بدترین شرم و ذلت را فقط برای من و تو تحمل کند

بنابراین، در این روز جشن سالگرد، بیایید از همه آن خواهران و برادران ایمانی که پیش از ما رفتند، قدردانی کنیم. اما پس از آن، آنها را به عنوان الگو برای خود در نظر بگیرید، با اعتماد به عیسی که منبع و سرنوشت زندگی ما در دستان او است

او آزادی، بخشش، شادی و امید را برای ما به ارمغان آورد، و بنابراین، در این مسابقه ایمانی عجیب و غریب که در آن هستیم، بیایید زندگی و کار کنیم که مشخصه آن موهبت است، بیایید مراقب یکدیگر باشیم، تا بر عیسی تمرکز کرده و به او اعتماد کنیم. ما او را در رو در رو در خط پایان ملاقات می کنیم